

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Parallela Geographiae Veteris Et Novae

Parallela Geographica Italiae Veteris Et Novae

Briet, Philippe

Parisiis, 1649

§. 3. De omnibus Regionibus Magnæ Græciæ Historica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13120

§. 2. De Minoribus Regionibus magnæ Græciæ historica.

NVM. 1. De Iapygia, & Iapygibus.

NOMEN & ORIGO. Dicta est hæc regio Iapygia à Græcis, vt ex Strabone, & Appiano liquet, & ab Iapyge, Dædali filio, vt tradunt Plinius, & Solinus: sed Antonius Liberalis libro de Transformationibus vult dictam ab Iapyge filio Lycaonis indigenæ, eique duos fratres assignat Daunium & Peucetium; aitque tres illos fratres exercitum habuisse conflatum ex indigenis Illyricis, & Messapiis, ideóque hunc tractum diuisisse in tres partes Dauniam, Peucetiam, & Messapiam; sic iste.

Dionysius autem Halic. lib. 1. innuere videtur totum hunc tractum dictum esse Peucetiam à Peucetio Oenotri fratre filio Lycaonis.

Strabo denique Messapiam cum Iapygiâ confundit, & sic à Græcis nominatam esse. Ait item incolas diuidere Iapygiam in Sallentinos, Calabròs, & Apulos, Apulos autem in Peucetios, & Dau-nios.

Ex quibus omnibus satis implicatis ita diuidendam puto hanc regionem.

MAGNA GRÆCIA	}	IAPY-	{	APV-LIA	{	Daunia. Peucetia.		
		GIA		{	MESSAPIA,	{	Sallentini. seu Calabria	{
		OENO- TRIA	{		LUCANIA.		{	

NVM. 2. De Apuliâ, & Apulis Daunis & Peucetiis.

NOMEN. Vnde dicta sit Apulia non constat; nugantur enim qui sic appellatam volunt quasi *Apluuiam*, quòd Horatius eam Siculo-sam dixerit: scio quidem hanc etymologiam probatam esse Facio viro erudito, sed eam meritò Leander explodit. Aliqui apud Leandrum, sic vocatam putant à quodam Apulo veteri Rege, qui eò commigrauit multis ante Troiæ ἀλώσειν annis. Prudentiùs

statuit qui ait nihil in hac parte occurrere.

DAVNI dicti sunt à Dauno Rege cui auxilium Diomedes tulit, cùm obsideretur ab hostibus, pollicito partem agri ei se daturum: quis autem fuerit ille Daunus suprâ inuimus.

Dauniorum autem Apulorum fuere *limites*, Frento Fl. aut Tifernum Fl. *Fertore*, aut *Biferno*, quo diuiduntur à Frentanis ab *Oriente*, item & à Samnitibus, & Hirpinis ab eadem parte: à *Septentrione* & *Oriente* Mari Supero alluebantur; denique à *Meridie* Cerbaro Fl. *Ceruario*, à Peucetiis, vt tradit disertè Plinius lib. 3. cap. 12. qui tamen paulò pòst ab Aufido fluuio inchoare ait, & Salapiam in Dauniâ collocat.

PEUCETII, à Peucetio filio Lycaonis dicti sunt; sed hos Plinius cum Messapiis confundere videtur cap. 11. lib. 3.

Peucetiorum autem fines sunt; ab *Septentrione* Cerbalus Fl. & pars Hadriatici Maris, sicut & ab *Oriente*; ab *Occidente* Hirpini; à *Meridie* denique Bradanus Fl. *Bradano*, quo à Lucanis dirimuntur; & communes habent cum Messapiâ fines.

Per hunc autem tractum effusi sunt populi PÆDICVLI dicti, vt ex Plinio liquet, qui eorum oppida recenset cap. 11. lib. 3. Hi apud Valerium Maximum perperam *Fidiculi* nominantur. Dicti sunt autem Pædiculi vt Strabo inuunt, & Plinius à 9. adolescentibus totidémque virginibus qui ex Illyrico venerunt, & multa in hoc tractu oppida condiderunt; à quibus XIII. populi progeniti sunt, fortè legendum XIX. octodecim.

NVM. 2. De Messapiâ, seu Calabria, eiusque populis Sallentinis, & Calabria.

PENINSVLA quæ Brundisium inter, atque Tarentum procurrit in Mare MESSAPIA dicta fuit, à duce quodam Græcorum, vt vult Plinius lib. 3. cap. 11. Stephanus ait eundem ducem Monti in Anthedoniâ regione dedisse nomen, quæ vbi gentium sita sit non est facile statuere. Messapios gentem Barbaram vocat Pausanias in Phocicis.

CALABRIA dicta fuit à Calabria populis, de quibus mox dicemus. Sed notabis hanc Calabriam aliquando strictiùs, aliquando latiùs sumi; latiùs, includere totam Apuliam, vt intelligitur ex Seruio, & veteri Horatij Scholiaste, apud quos mons Garganus in

Calabriâ collocatur; strictiùs autem eâ regione quæ definit in Iapygium Promontorium; sic Tacitus an. 3. ait Corcyram insulam opponi Calabriae.

Quomodo autem Messapiae nomen cum Iapygiâ apud Strabonem confundatur, ut & cum Peuceriâ apud Plinium supra significauimus Porro in hac Peninsula duo populi reperiuntur Calabri, & Salentini.

CALABRI ex aduerso Sallentinorum oram Borealem huius Peninsulae incoluerunt, vbi Brundisium.

SALLENTINI vero siue Salentini oram Australem vbi Tarentum: tamen apud Poëtas, & maximè apud Maronem ad Lucanos vsque & Brutios videntur extendi: sic enim Virg. 3. Æneidos.

Hic & Naricij posuerunt mania Locri,

Et Salentinos obsedit milite campos

Lyctius Idomenæus.

Sigonius in Tabulis Capitolinis contendit scribi per duplex Il Salentinos, Goltzius negat ex inscriptionibus.

N V M. 3. De Lucaniâ, & Lucanis.

NOMEN. Λυκᾶνία Græcis appellatur: à Latinis Lucania: vnde autem hoc nomen, fatius est fateri nescire quàm cum sciolis vaticinari: ab iis populis, Lucanica farciminis genus ex porcinis carnibus dicta sunt, item & elephantes Boves Lucæ quod primùm in hac regione visi essent sub Pyrrho Rege, licet id improbet Varro, & à luce clypeorum Regionum dictos velit, 6. de lingua Latina.

ORIGO. Orti sunt Lucani à Samnitibus, ut asserunt Plin. lib. 3. cap. 5. & Strabo lib. 5. eò autem deducti sunt à Samnitibus cum Oenotros expulissent, vbi diu cum Græcis depugnarunt. Tempore autem Strabonis ad eò attriti erant, ut eorum ciuitates ægrè distinguerentur, quod multæ earum ciuitatum per se corpus non efficerent, & consuetudines sermonis, armaturæ, vestium, aliæque id genus obsoleuissent, singula oppida seorsim essent ignobilis.

FINES. A Septentrione Silari Fl. Vasento à Picentinis, ab Apulis Brandano Fl. Brandano dirimuntur: à Meridie à Brutiis Laò Fl. Lano, & Sibari Fl. Cochile; ab Oriente Sinu Tarentino parte Siculi Maris; ab Occidente Mari Etrusco, seu Infero verberantur.

N V M.

N V M. 4. De Brutiis.

NOMEN & ORIGO. A Græcis plerisque Βρῆττοι nominantur, apud Dionysium Βρῆττοι, Ptolemæo Βρῆττοι: sic dicti ait Strabo lib. 6. linguâ Samniticâ quasi *defectores*, seu *desertores*, quia cùm essent pastores Lucanorum, indulgentiâ dominorum abusi, ab iis defecere adiuti à Dione qui contra Dionysium Tyrannum depugnabat. Diodorus tamen lib. 16. sic dictos mauult quasi *fugitiuos*: nam Lucanorum lingua *Brettios* sonat *seruos fugitiuos*; notâtque in hanc Italix partem multos illius farina homines confluisse, primò prædatoriam egisse vitam, postea iustis præliis cum indigenis dimicasse, & plerasque vrbes cepisse, sicque Rempublicam suam constituisse. Stephanus tamen, & Eustathius à Bretto Herculis filio dictos esse volunt. Iustinus à Brutiâ quâdam fæminâ, quæ rebellibus seruis castellum prodidit, vbi postea nouam urbem condidit, & gratiæ memores se de eius nomine Brutios dixere: finitimos armis subegisse, Alexandrum Epirotarum Regem qui venerat in auxilium Græcorum penitus deleuisse, atque confecisse, sic lib. 23. Iornandes in Gothicis hanc mulierem Reginam appellat, parum probabiliter.

Dicitur aliter **PENINSULA BRVTIORVM**, immo & doctorum iudicio **RHEGINORVM**, in quâ Crassus inclusit Spartacum fossâ 37. mil. pass. cum 50. pass. latâ & altâ 15. pedes. Errant enim qui id factum putant ad Scyllæum scopulum, quoniam is locus capere urbem non potest, nedum 60. hominum millia quæ sub signis habebat Spartacus. Dicitur & apud Florum, qui id enarrat, *angulus Brutius*, & *Brutius ager*; neque obest quod Plutarchus in Crasso dicat, hîc Spartacum nihil inuenire potuisse, nam hîc grassationes suas diu exercuerat: & verò cùm inde exiit statim dicitur ad Flumen Salsum peruenisse apud Plutarchum, at is fluuius statim in Lucaniâ occurrit. Quomodo autem ad Annibalem defecerint, quomodo à Romanis multari sint, alij excutiant quibus est plus otij.

FINES Brutorum. A Septentrione Laô & Sibari Fl. à Lucanis discescuntur: ab Occidente lauantur Tyrreno Mari, & freto Siculo: à Meridie, & Oriente mari Ausonio, seu Siculo verberantur.